

paa en Gang, — altid glad og smilende trods sit hovedkulds Hastværk. Han telefonerede og telegraferede og havde fortrolige Konferencer med Meningsfæller; og flere Gange i Løbet af Dagen vendte han tilbage til Enslev for at afgive Meldinger og modtage nye Ordre.

Efter en Samtale paa fire Minuter var han borte igen. Men i det samme meldtes Redaktør Samuelson, som Enslev selv havde sendt Bud efter.

Forholdet mellem Enslev og hans Redaktør havde i den senere Tid udviklet sig til en vedvarende Krigstilstand. I de samme Numre af Bladet, hvor Enslev paa Forsiden lod sin Pen lyne over Tyrstrup og hans kirkelige Hjælpere, kunde der f. Eks. i et Begravelsesreferat være indsmuglet en stærk Anerkendelse af en eller anden Præsts »smukke og fordomsfrie« Tale; eller man kunde finde en rosende Anmeldelse af et religiøst Skrift eller kirkeligt Foredrag.

Enslev opfattede det som et Drilleri af Samuelson, der efter hans Mening paa den Maade vilde hævne sig paa ham, fordi han ikke havde faaet Lov til at udmaje Bladet med et koloreret Søndagsnummer, et Sportstillæg og den øvrige amerikanske Negerjournalistik, som det var hans Drøm at indføre her i Landet. Trods sin Mistænksomhed var det ikke faldet Enslev ind, at hans Redaktør med Overlæg forberedte en Konflikt.